

(המשך מעמוד 15)

אפשרי של קורבנות ישראליים, אשר "ה" מהבלים" יכלו להפילם בשנה, בשנתיים ואף בעשר שנים. כעשרות השנים של המלחמה הזעירה בגבול הצפון נפרו פחות חללים ישראליים, מקרב החיילים והאזרחים כאחד, מאשר בשבוע אחד של מבצע "שלום הגליל".

יתר על כן, מיספר זה של הללים לא היה בלתי-צפוי. שום מפקד צבאי אחראי לא יכול היה להניח כי מיספר האבידות יהיה קטן יותר. נכון התייחס: הדוקטרינה של צה"ל, הכוללת הפצצה והפגזה מא-סיבית של שכונות עירוניות שיש בהן התנגדות, הסכה קורבנות רבים לצה"ל. בעודה גורמת לקורבנות רבים מאוד בקרב האוכלוסיה הנכבשת. היו קיימות דרכים רבות - פוליטיות

עד כי הפכו דובריו בארץ ובעולם. לא הבינו - או לא רצו להבין - את הכוונות. הציבור הרחב בודאי לא הבין. הלח"מים יצאו לקרב בהיותם משוכנעים כי הם מגינים אך ורק על שלום הגליל.

אולם המטרות האמיתיות של המלחמה היו ידועות מראש, לפרטי הפרטים. הן פורסמו בהרחבה בהעולם הזה תישעה חודשים לפני המלחמה, ושוב שלוש שבועות לפני צה"ל (ראה מיסגרת).

ואלה הן: (1) לחסל את אש"ף ככוח צבאי ומדיני, ובכך להרוס את התשתית הלאומית של העם הפלסטיני באשר הוא. כי הכנה חיונית לסיפוח הגדה והרצועה לישראל. (2) לפזק את הסורים בכלל, והטיי

בתולדות העם הפלסטיני, מוכה הגורל. אש"ף לא הושמד וזא הדין, מפני שאיראפטר בכלל להשיג מיד או לחסל באמצעים צבאיים אירגון הממחיש רעיון, והמספק את הצורך הלאומי של עם.

קשה לדעת עדיין בשעה זו איך יתפתח אש"ף מכאן הלאה. בשנים האחרונות היה נטוש באש"ף הי מאבק בין שוחרי האופציה המדינית ו- שוחרי האופציה הצבאית. הראשונים דרשו להצטרף על הנכונות להכיר בישראל ל- לעשות עימה שלום. תמורת הקמתה של מדינה פלסטינית בגדה וברצועה. האחרים נמסרו להתמיד ב"סירוב" ולהתרכז בלחימה.

מאבק זה לא הוכרע. תחת ההנהגה של יאסר ערפאת, נמנע העימות המכריע. בשם האחדות הלאומית, נדחתה ההכרעה. ערפאת עצמו נמנה עם שוחרי האופציה המדינית, אך כדי ל- הישאר בעמדה של מנהיג כללאומי, ה- מקובל על כל הצדדים. מנע הכרעה ש- היתה מביאה, מן הסתם, למילחמת-אחים. יתכן שפשרנות זו היתה בעוכריו ובעוכרי אש"ף.

יתכן כי המצב החדש יכריח את אש"ף להגיע להכרעה בין שתי הדרכים.

עכ הכוחות של בשיר ג'מאיל שמצפון ל- כביש לכחור את הכוחות הסוריים בלבנון. במהלך שלב זה נכפתה על ישראל הפס- קת-ה'ש עם סוריה (אך לא עם אש"ף). "שלב ג': המשך המלחמה נגד כור ה- אש"ף בביירות. לשם כך נטען תחילה ש-ן כלל הפסקת-אש עימם. כאשר נכפ- תה על ישראל הפסקת-אש כזאת, היא הופרה בצורה גלוויה. בטענה שהמחבלים פתחו באש". בהסכמה אילמת של ה- אמריקאים. התקדמו כוחות צה"ל, ניתקו את ביירות המערבית והתחברו עם איוור- הפלגות בבירות המזרחית. שלב זה עשוי להימשך. תוך הפרות חוזרות של הפסקת- האש, במגמה לכבוש את העיר על-ידי הסערות, הפצצה או הרעבה.

השלב הרביעי הוא השלב המדיני, שבו תנסה המשלת-ישראל להשיג באמצעים מדיניים, המזווים בלחץ צבאי, את היעדים שהציבה לעצמה, ושאינו להם עוד קשר עם המטרה של 40 הקילומטרים.

האם הושגו היעדים האמיתיים של ה- מיבצע, כפי שנבקשו על-ידי אריאל שרון? השבוע עדיין היה קשה להעריך את הדברים במדויק. כי הרבה יהיה תלוי ב- תוצאות המאבק המדיני.

אך דבר אחד בטוח לגמרי: אף אחד מן היעדים האלה לא הושג במלואו.

יש לבחון את מידת-ההצלחה לגבי כל אחד משלושת היעדים לחוד.

ה יעד הראשון: חיפוס אש"ף ככוח צבאי ומדיני.

אין ספק כי על אש"ף הונחתה מכה קשה מאוד. המיני-מדינה הפלסטינית ב- דרום-לבנון חוסלה. נראה כי אלפי לוחמים פלסטיניים נהרגו. (צה"ל לא פירסם את מיספר השבויים ונראה כי זהו מיספר קטן. בהשוואה לכוח שנצמא בשטח. המטרה לא היתה לקחת שבויים.)

למראית-עין, חיסול המיני-מדינה הפלס- טינית בדרום-לבנון היא מכת-מוות לעם הפלסטיני. אך זוהי טעות אופטית בלבד, אשליה פרימיטיבית.

תנועה לאומית כמו אש"ף אינה זקוקה למדינה-ברדך מחוץ לארץ מולדתה. יתכן שנכון התייחס: עצם קיומה של המיני- מדינה בלבנון - על צבאה הכמעט-סדיר, המינהל האזרחי שלה ושאר האבזורים ה- פסבדו-ממלכתיים - הסיח את דעתו וכר חו של האירגון מן התפקיד העיקרי, ש- הוא הקמת המדינה הפלסטינית בגדה ו- ברצועה. היא העסיקה את האירגון בחלוד מות-טרק שלא היה להם שחר.

אם ייהרגו יאסר ערפאת ואנ- שיו, או יפלו בשבי, לא תהיה לפלסטינים כל בעייה בהקמת ה- הגנה הליפית במקום אחר - אולי פחות טובה, אולי יותר טובה.

אם לא תוכל ההנהגה לתפקד בבירות, תוכל תפקד - ואולי ביתר יעילות - בתוניס (בחסות הליגה הערבית). בדמשק או בטריפולי של לבנון (בחסות הסורים). בטריפולי של לוב (בחסות מועצת קדאפי) או בקאהיר (בחסות מצרים).

לא הרוב ההנהגה קובע, ולא מקום- המושב. קובעת אך ורק העובדה שקיים עם פלסטיני, קיימת בעייתם הלאומית, ו- קיים הצורך שלהם בהנהגה לאומית שלה יוכלו לשמור אמונים.

משום כך ברור כי מאורעות השבוע לא יהיו אלא פרק חולף

מנחם בגין ואריאל שרון כבוספור האם הוא ידע

לים הסוריים בפרט. מעל אדמת הלבנון. תוך פגיעה חמורה בכוחה וביוקרתה של סוריה הפרוסוביטית.

(3) להשליט בלבנון כוחה ממש- לת-כובות של אירגון הפלאנגות ה- נוצריות. בהתנגת בשיר ג'מאיל, תוך הפי- כת לבנון למדינת-חסות ישראלית, שתכ- רית עימה שלום רישמי.

כי מהלכי המלחמה מתאימים בדיוק ליעדים אלה. ותוכננו בצורה היעילה ביותר להשגתם.

לצורך זה ניתן לחלק את המלחמה ל- שלושה שלבים:

● **שלב א':** המלחמה בכוחות אש"ף בלבד, תוך כבוש הבוספור, חצביה, נב- טיה, צור וצידון.

● **שלב ב':** משיכת סוריה אל תוך המלחמה, התקפת ביירות, הנסיון לכבוש את כביש ביירות - דמשק כדי להתחבר

בעיקרן - להבטחת "שלום הגליל". הדי- רך שנבחרה, הצבאית, היתה היקרה ביותר מבחינת חייה-אדם.

אילו היתה זאת המטרה האמיתית של המלחמה, היה צורך לפסול אותה מכל וכל, ולהאי- שים את אריאל שרון בכישלון מחפיר. ההישג פשוט אינו שווה את הקורבנות.

(ולא במיקרה הוסתר מיספר הקורבנות כל עוד היתה קיימת היומרה שאכן זוהי מטרת המלחמה. כל אדם במדינה יכול היה לערוך לעצמו את חשבון הכדאיות).

אולם אין כמעט קשר בין המטרה המוצהרת ובין המטרה האמיתית. כל מי שמכיר את אריאל שרון יודע שכלל לא היה עזרה עד דעתו לפתוח במלחמה כזאת כדי למנוע אך ורק הפגזה של כמה ישובים. מנחם בגין יכול להפליג על גלי ההת- להבות ולהכריז על זכותו של ילד יהודי (אך לא פלסטיני) ללכת לבית-הספר ב- לום, כמו ילד אמריקאי וסובייטי. אך שום מצבאי רציני לא היה פותח לשם כך במלחמה, שכוח הסנקים שבה - ועולה באיכות - על השיריון שהופעל בקרב ההיסטורי של אל-עלאמיין. אין יורים בתותח בזבוב. יש לשם כך אמצעים אחרים.

יתר על כן, צה"ל לא נעצר במרחק של 40 קילומטרים מן ה- גבול, ולא חלם אף לרגע להעצר שם.

הוא נע לקראת יעדים שונים לגמרי, וגם כאשר הוכרז על הפסקת-האש המשיך להילחם על ביירות - כ-130 קילומטרים מראש-הניקרה.

המטרות האמיתיות של מלחמה זו לא השתקפו בנואמיו של בגין, ולא בהצהר-ו- תיהם של שרון והרמטכ"ל. מסופקני אם הווכרו בישיבת הממשלה, שאישרה את המיבצע. יתכן שהשרים לא הבינו כלל מה מתרחש סביבם. גם אנשייה-המערך, שיצאו מגידרם כדי לתמוך במנחם בגין,

אזהרה ליאסר ערפאת:

"הקרקה בוערת מתחת לרגליים!"

ראל. משם והלאה תוביל הדרך ליעד בלתי-נמנע של מלחמה ואסון הודי.

כישראלי לאומי, אני מאמין שהתפתחות זו תסכן את שלומה ונפשם של מדינת-ישראל, אשר לה אני מסור בכל ליבי ונפשי. אולם הסכנה הטמונה בתהליך, הסיפוח של הגדה לעתידו - ועצם קיומו - של העם הפלסטיני מדי- היום והחרידה עוד יותר. מעולם לא היה עם למודי- סבל זה נתון לסכנות חמורות יותר: האיום על כסימו הלאומי הזמני בדרום-לבנון; סכנת השיעבוד, ההפקעה והגירוש מהשטחים הכבושים; מזימת שחיקתו ופירודו מפגנים באמצעות קוויו-לינינגים, בוגי- דים ופוכנים.

הסכנה לסיכויי השלום, הסכנה לעתידה של מדינת-ישראל והסכנה המיידית לקיומו של העם הפלסטיני - כל הסכנות האלה זעקות להחלטות נועזות, ליוזמות אמיצות וארמאיות! הקרקע בוערת מתחת לרגלינו!

לפני שלושה חודשים פירסם "העולם הזה" (2325) מיכתב גלוי של אורי אבנרי ליאסר ערפאת, ובו קרא אבנרי לערפאת ננקוט מייד יוזמת-שלום נועזת. במכתב נאמר, בין השאר: הזמן דוחק!

בחודשים האחרונים, מאז מינוי אריאל שרון לתפקיד שר-הבי- טחון של ישראל, מתפתח תהליך הסיפוח של הגדה המערבית ורצועת-עזה בקצב חדש. איני בטוח אם ראשי התנועה הפלסטינית בבירות מודעים למלוא המשמעות של קצב חדש זה. זהו שינוי דרמאטי, המשנה לא רק את מימד הזמן, אלא את כל המימדים. המהירות והסכנת למחות. אנחנו מתקרבים לנקודה שממנה והלאה שוב לא תהיה אפשרות שיש שיבה, שפשרה ושלום! מניו וגמור עם משלת-ישראל, בהסכמת המערך. ת-אופוזיצ- יוני", לחסום לצמיתות כל אפשרות של שיבה לגבולות יש-